

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa L. K.  
przeciwko M. M. P.  
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,  
na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania  
kasacyjnego.**

**2) przyznaje adwokatowi W. E. z K. s.c. ul. D. w P. kwotę 7 200  
(siedem tysięcy dwieście) złotych, powiększoną o należny  
podatek od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej  
powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny tj. takim, które pozwoliłyby przyjąć, że wyrok Sądu Apelacyjnego jest oczywiście błędny. Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera.

Po podniesieniu zarzutu przez pozwaną, że brak jest po jej stronie legitymacji biernej, ze względu na to, iż podarowała sporną nieruchomość w dniu 7 października 2014 r. swemu mężowi P. P., skarżąca powódka w toku sprawy nie podniosła zarzutu nieważności tej umowy i okoliczności mogących świadczyć o jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. W piśmie z dnia 7 lipca 2015 r. pełnomocnik powódki podniósł zarzut, że rozporządzenie nieruchomością przez

pozwaną nastąpiło wbrew jej woli oraz mimo powzięcia wiadomości o odwołaniu darowizny i że z tego względu wniosła pozew o uznanie tej umowy w stosunku do powódki za bezskuteczną. Także w odpowiedzi na apelację pozwanej, powódka powołała się na bezskuteczność tej czynności prawnej dokonanej pomiędzy pozwaną i jej mężem. Oczywiście, przesłanki roszczenia o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną oraz o stwierdzenie jej bezwzględnej nieważności na podstawie art. 58 § 2 k.c. są zasadniczo odmienne.

Powołanie się dopiero w skardze kasacyjnej na okoliczności, które mają uzasadniać nieważność umowy darowizny z dnia 7 października 2014 r. oraz na dołączony do skargi kasacyjnej alimentacyjny wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 kwietnia 2017 r. było niedopuszczalne. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów ( art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

jw

l.n